

Nr. 36.

Søndag den 8. Juni.

1890.

Ungdom.

Fortælling af Henrik Pontoppidan.
(Sluttet.)

Nogen Tid efter fandt en Samtale Sted mellem Provst Tønnesen og Kapellan Hanstved i den første „Studerefontor“.

Allerede fra Morgenstunden havde man kunnet mærke i hele Præstegaarden, at der var noget usædvanligt paa Færde. Provsten havde i timevis vandret frem og tilbage i en af Havens Alleer — med en Mine, der tydeligt røbede en ualmindelig Dødsbegrebelse. Fruen Ragnhild havde i furievildt Raseri lukket sig inde i sit Værelse og end ikke vist sig ved Thebordet, mens den halve Døgn var gaaet ganske rystende ud og ind fra Køkkenet, som om der forefaldt en stor Ulykke.

Kort før den sædvanlige Frokosttid havde Provsten ladet Kapellanden kalde, og som den, der er forberedt paa en Holmgang, traadte Emanuel lidt efter ind i Kontoret.

Han saa ualmindelig godt ud, var bleven ligesom rankere og havde faaet Rødderne paa Rinderne.

Provst Tønnesen gik med stærke Skridt frem og tilbage over Gulvet og besvarede ikke hans Morgenhilsen. Han havde aabenbart ondt ved at holde sin Lidenstabs saa meget i Tømme, at han ikke straks faldt over sin Kapellan med alle de Forbandelser, der togte ham i Struben. Hans Bæber og hele hans store Legeme titrede, og han var sort under Øjnene af Sindsbevægelse.

„Jeg har denne Morgenstund ladet mig fortælle, at De i Gaar Aftes har . . . har optraadt i Bæber Hansens Cirkus i Skibberup. Jeg kan ikke tænke mig, at De i den Grad skulde have glemt, hvad De skulder mig, Deres foresatte — men jeg puster dog gerne af Deres egen Mund at høre Bekræftelse paa, at Nøgten har faret med Wandhed.“

„Dermed kan jeg desværre ikke tjene Provsten — al den Stund jeg virkelig i Gaar havde den store Glæde for første Gang at være sammen med min Menighed — i Bæver Hansens Cirkus.“

„Ja saa — ja saa — saa det er altsaa virkelig sandt! . . . Og De har oven i Købet „haft den Glæde“ . . . Ser man det! . . . Og det siger De mig uden videre — endogsaa med et Smil! Maa jeg udbede mig en Forklaring paa Deres Dødsbegrebelse, Hr. Kapellan!“

„Jeg ved ikke, hvad jeg skal forklare.“

„Maa ikke! De har maaske glemt, i hvilken Stilling De befinder Dem her?“

„Ja, det har jeg sikkert gjort før — men jeg gør det ikke længer. I Gaar blev min Stilling mig klar. Det var derfor jeg sagde, at jeg havde været hos min Menighed „med Glæde“.

„Deres Menighed! Har man hørt Magen!

Napel.

„Provsten puster at tale med mig.“ sagde Emanuel.

Provst Tønnesen svarede bestandig ikke, men hød ham med en kort Haandbevægelse at sætte sig, mens han selv fortsatte sin Vandring over Gulvet.

Endelig standsede han foran Kapellanden og saa paa ham med to lynnende Øjne.